

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE
od 25. lipnja 2020.¹

Predmet C-510/19

Openbaar Ministerie,

**YU,
ZV**

**protiv
AZ-a**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hof van beroep te Brussel (Žalbeni sud u Bruxellesu, Belgija))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski uhidbeni nalog – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Članak 6. stavak 2. – Pojam pravosudnog tijela izvršenja – Članak 27. stavak 3. točka (g) i članak 27. stavak 4. – Zahtjev za dopunski pristanak koji je prihvatilo državno odvjetništvo države članice izvršenja”

1. Sud je više puta odlučivao o pojmu „pravosudno tijelo”, u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP², i pritom naveo uvjete koje treba ispuniti tijelo koje *izdaje* europski uhidbeni nalog (EUN)³.
2. U okviru predmetnog zahtjeva za prethodnu odluku pruža mu se prilika da protumači taj pojam, ali ovaj put u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke, u vezi s njezinim člankom 27. To traži belgijski sud koji u biti pita može li se Openbaar Ministerie (Državno odvjetništvo, Nizozemska) kvalificirati kao „pravosudno tijelo” koje *pristaje* na proširenje kaznenih djela navedenih u prethodnom EUN-u koji je već izvršen.

1 Izvorni jezik: španjolski

2 Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.; u daljnjem tekstu: Okvirna odluka).

3 Vidjeti, među ostalim, presudu od 12. prosinca 2019., Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg i Openbaar Ministerie (Državni odvjetnici u Lyonu i Toursu) (C-566/19 PPU i C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077; u daljnjem tekstu: presuda Državni odvjetnici u Lyonu i Toursu), i navedenu sudsku praksu.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije. Okvirna odluka 2002/584

3. U uvodnim izjavama 5., 6., i 8. navodi se sljedeće:

„(5) Cilj koji si je postavila Unija, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, vodi prema ukidanju izručenja između država članica i njegovu zamjenjivanju sustavom predaje osoba između pravosudnih tijela. Nadalje, uvođenje novog pojednostavljenog sustava predaje osuđenih ili osumnjičenih osoba u svrhe izvršenja kaznenih presuda ili kaznenog progona omogućuje ukidanje zamršenosti i opasnosti od kašnjenja koji postoje kod sadašnjih postupaka izručivanja. Tradicionalni odnosi suradnje koji su do sada prevladavali između država članica trebali bi biti zamijenjeni sustavom slobodnog protoka sudskih odluka u kaznenim stvarima, kako prije, tako i poslije donošenja pravomoćnih odluka, u području slobode, sigurnosti i pravde.

(6) [EUN], predviđen ovom Okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra „kamenom temeljcem” pravosudne suradnje.

[...]

(8) Odluke o izvršavanju [EUN-a] moraju biti podložne dostatnom nadzoru, a to znači da će pravosudno tijelo države članice u kojoj je tražena osoba uhićena morati donijeti odluku o njezinoj predaji.”

4. U skladu s člankom 1. („Definicija [EUN-a] i obveza njegova izvršenja”):

„1. [EUN] je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki [EUN] na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

5. Člankom 6. („Utvrđivanje nadležnih pravosudnih tijela”) određuje se:

„1. Pravosudno tijelo koje izdaje uhiđbeni nalog jest pravosudno tijelo države članice koja izdaje uhiđbeni nalog, nadležno za izdavanje [EUN-a] u skladu s pravom te države.

2. Pravosudno tijelo izvršenja jest pravosudno tijelo države članice izvršenja nadležno za izvršenje [EUN-a] u skladu s pravom te države.

3. Svaka država članica obavještava Glavno tajništvo Vijeća o nadležnim pravosudnim tijelima u skladu sa svojim pravom.”

6. U skladu s člankom 14. („Saslušanje tražene osobe”):

„Ako uhićena osoba ne pristaje na predaju, u skladu s odredbama članka 13., ona ima pravo na saslušanje pred pravosudnim tijelom izvršenja, u skladu s pravom države članice izvršenja.”

7. Članak 15. („Odluka o predaji”) glasi:

„1. Pravosudno tijelo izvršenja odlučuje, u rokovima i pod uvjetima utvrđenima ovom Okvirnom odlukom, treba li osoba biti predana.

[...]”

8. Člankom 19. („Saslušanje osobe prije donošenja odluke”) propisuje se:

„1. Tražena osoba saslušava se pred pravosudnim tijelom, uz pomoć osobe određene u skladu s pravom države članice čiji sud izdaje uhidbeni nalog.

2. Tražena osoba saslušava se u skladu s pravom države članice izvršenja, u skladu s uvjetima utvrđenim međusobnim sporazumom pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog i pravosudnog tijela izvršenja.

3. Nadležno pravosudno tijelo izvršenja može odrediti drugo pravosudno tijelo svoje države članice za sudjelovanje pri saslušanju kako bi se osigurala ispravna primjena odredaba ovog članka i uvjeta koji su njime propisani.”

9. Na temelju članka 27. („Mogućnost kaznenog proгона zbog drugih kaznenih djela”):

„1. Svaka država članica može poslati Glavnom tajništvu Vijeća obavijest da se, s obzirom na njezine odnose prema drugim državama članicama koje su priložile istu izjavu, smatra da postoji suglasnost za kazneni progon, izricanje presude i zadržavanje u svrhe izvršavanja kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije predaje osobe, a razlikuje se od onog zbog kojega je ta osoba predana, osim ako u posebnom slučaju pravosudno tijelo izvršenja ne odluči drugačije u svojoj odluci o predaji.

2. Osim u slučajevima iz stavaka 1. i 3., protiv predane osobe ne može se voditi kazneni progon i ne može joj se izreći presuda ili na drugi način oduzeti sloboda zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje, a razlikuje se od onog zbog kojega je predana.

3. Stavak 2. ne primjenjuje se u sljedećim slučajevima:

[...]

(g) ako je pravosudno tijelo izvršenja, koje je predalo traženu osobu, dalo pristanak u skladu sa stavkom 4.

4. Zahtjev za pristanak predaje se pravosudnom tijelu izvršenja, uz informacije iz članka 8. stavka 1., te uz prijevod iz članka 8. stavka 2. Pristanak se daje ako je kazneno djelo zbog kojega se traži pristanak i samo uvjetovano predajom u skladu s odredbama ove Okvirne odluke. Pristanak se odbija iz razloga iz članka 3., a inače može biti odbijeno samo zbog razloga iz stavka 4. Odluka se donosi najkasnije 30 dana od dana primitka zahtjeva.

[...]”

B. Nacionalno pravo

1. Belgijsko pravo. Zakon o EUN-u⁴

10. U članku 37. navodi se:

„1. Protiv osobe koja je predana na temelju [EUN-a] koje je izdalo belgijsko pravosudno tijelo ne može se voditi kazneni progon i ne može joj se izreći presuda ili na drugi način oduzeti sloboda zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje, a razlikuje se od onog zbog kojega je predana.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se u sljedećim slučajevima:

[...]

Ako, osim u slučajevima iz stavka 1., istražni sudac, državni odvjetnik ili sud žele, ovisno o slučaju, protiv predane osobe voditi kazneni progon, izreći joj presudu ili oduzeti slobodu zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje, a razlikuje se od onog zbog kojega je predana, pravosudnom tijelu izvršenja treba podnijeti zahtjev za pristanak uz informacije iz članka 2. stavka 4. te, po potrebi, prijevod.”

2. Nizozemsko pravo

a) Zakon od 29. travnja 2004. o prenošenju Okvirne odluke⁵

11. Člankom 14. propisuje se:

„1. Predaja se dopušta samo ako se tražena osoba ne progoni, kažnjava ili joj se na drugi način ne ograničava osobna sloboda zbog kaznenih djela koja su počinjena prije trenutka njezine predaje i zbog kojih nije predana, osim ako je:

[...]

(f) zatražen i dobiven prethodni pristanak državnog odvjetnika.

[...]

3. Državni odvjetnik daje pristanak naveden u stavku 1. točki (f), [...] na zahtjev pravosudnog tijela koje izdaje uhiđbeni nalog i na temelju [EUN-a] koji je dostavljen uz prijevod u odnosu na kaznena djela zbog kojih je predaja odobrena na temelju ovog zakona [...].”

12. Člankom 35. stavkom 1. utvrđuje se:

„Što je prije moguće nakon odluke kojom se u potpunosti ili djelomično pristaje na predaju, tražena osoba stvarno se predaje. Državni odvjetnik određuje, uz suglasnost pravosudnog tijela koje izdaje uhiđbeni nalog, vrijeme i mjesto predaje.”

⁴ Wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel od 19. prosinca 2003. (Belgisch Staatsblad, 22. prosinca 2003., str. 60075.)

⁵ Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende det Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Stb. 2004., br. 195; u dalnjem tekstu: Olw). Izmijenjen je 13. srpnja 2019.

13. U njegovoj verziji prije 13. srpnja 2019., člankom 44. propisivalo se:

„Državni odvjetnik može djelovati kao pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog.”

14. U verziji koja je na snazi od 13. srpnja 2019., članak 44. glasi kako slijedi:

„Rechter-commissaris (Istražni sudac, Nizozemska) može djelovati kao pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog.”

b) Zakon o pravosudnoj organizaciji⁶

15. U skladu s člankom 127., Minister van Justitie en Veiligheid (ministar pravosuđa i sigurnosti, Nizozemska) može davati opće i posebne upute koje se odnose na izvršavanje dužnosti i nadležnosti državnog odvjetništva.

II. Činjenice u sporu i prethodna pitanja

16. Istražni sudac Rechtbanka van eerste aanleg te Leuven (Prvostupanjski sud u Leuvenu, Belgija) izdao je 26. rujna 2017. EUN protiv AZ-a, belgijskog državljanina, u svrhu kaznenog progona zbog kaznenih djela krivotvorenja i prijevare počinjenih u Belgiji tijekom 2017.

17. Nakon što je na temelju tog EUN-a uhićen u Nizozemskoj, AZ je odlukom Rechtbanka Amsterdam (Sud u Amsterdamu, Nizozemska) 13. prosinca 2017. predan belgijskim tijelima.

18. Isti istražni sudac u Leuvenu je 26. siječnja 2018. izdao (drugi) EUN radi predaje AZ-a zbog kaznenih djela krivotvorenja i prijevare koja se razlikuju od onih navedenih u prvom EUN-u.

19. Officier van justitie (državni odvjetnik) pri Arrondissementsparketu Amsterdam (Općinsko državno odvjetništvo u Amsterdamu, Nizozemska) dao je 13. veljače 2018. svoj pristanak da se protiv AZ-a pokrene kazneni progon zbog svih kaznenih djela navedenih u oba EUN-a.

20. Konačno, AZ je osuđen na tri godine zatvora.

21. AZ je protiv te osuđujuće presude podnio žalbu Hofu van beroep te Brussel (Žalbeni sud u Bruxellesu, Belgija) u kojoj je doveo u pitanje to može li se nizozemsko državno odvjetništvo smatrati „pravosudnim tijelom” u smislu članka 6. stavka 2. te članka 27. stavka 3. točke (g) i članka 27. stavka 4. Okvirne odluke.

22. U tim okolnostima Hof van beroep Brussel (Žalbeni sud u Bruxellesu) upućuje Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1.1. Je li pojam ‚pravosudno tijelo’ u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke autonoman pojam prava Unije?

1.2. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 1.1.: na temelju kojih se kriterija može utvrditi je li tijelo države članice izvršenja takvo pravosudno tijelo i je li [EUN] koji je izvršilo posljedično sudska odluka?

⁶ Wet op de Rechterlijke Organisatie od 18. travnja 1827. (Zakon o pravosudnoj organizaciji; u daljnjem tekstu: Wet RO)

1.3. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 1.1.: obuhvaća li pojam ‚pravosudno tijelo‘ u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke nizozemski Openbaar Ministerie (Državno odvjetništvo), točnije Officier van Justitie (državni odvjetnik), i je li [EUN] koji je izvršilo to tijelo posljedično sudska odluka?

1.4. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje 1.3.: je li dopušteno da se prvotna predaja koje izvršava pravosudno tijelo, točnije Overleveringskamer te Amsterdam (Vijeće za predaju u Amsterdamu, Nizozemska) ispituje u skladu s člankom 15. Okvirne odluke, pri čemu se štite pravo predmetne osobe na saslušanje i pravo na pristup sudovima, dok je za dopunsku predaju u skladu s člankom 27. Okvirne odluke nadležno drugo tijelo, i to državni odvjetnik, pri čemu se ne osigurava pravo predmetne osobe na saslušanje i pristup sudovima, tako da bez ikakvog opravdanog razloga nastaje očita nedosljednost unutar Okvirne odluke?

1.5. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanja 1.3. i 1.4.: treba li članke 14., 19. i 27. Okvirne odluke tumačiti na način da državno odvjetništvo koje djeluje kao pravosudno tijelo izvršenja, prije svega mora osigurati pravo predmetne osobe na saslušanje i na pristup sudovima prije nego što može izdati pristanak za kazneni progon, izricanje presude ili zadržavanje osobe u odnosu na izvršavanje kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje na temelju [EUN-a] i na koje se zahtjev za predaju ne odnosi?

2. Je li državni odvjetnik pri Arrondissementsparketu Amsterdam (Općinsko državno odvjetništvo u Amsterdamu, Nizozemska) koji provodi članak 14. [Olv-a], pravosudno tijelo izvršenja u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke koje je predalo traženu osobu i koje može dati pristanak u smislu članka 27. stavka 3. točke (g) i članka 27. stavka 4. Okvirne odluke?”

III. Postupak pred Sudom

23. Tajništvo Suda zaprimilo je zahtjev za prethodnu odluku 4. srpnja 2019.

24. Pisana očitovanja podnijeli su AZ, državno odvjetništvo, njemačka, španjolska, mađarska i nizozemska vlada te Komisija.

25. Sud je odlučio da raspravu nije potrebno održati.

IV. Analiza

A. Dopuštenost prethodnog pitanja

26. Njemačka vlada dvoji o dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku (iako se formalno ne protivi njegovu dopuštanju) jer smatra da postavljena pitanja nisu relevantna kako bi sud koji je uputio zahtjev riješio kazneni postupak koji se pred njim vodi.

27. Ta se pitanja odnose na konačne pravne akte donesene u Nizozemskoj (predaja AZ-a i pristanak nizozemskog državnog odvjetnika da se protiv njega pokrene kazneni progon zbog kaznenih djela počinjenih prije njegove predaje), a ne na postupak koji je u tijeku pred belgijskim sudom koji je uputio zahtjev. Potonji sud ne može preispitati odluku o predaji koju je donio nizozemski sud (odnosno, sud države izvršenja EUN-a).

28. Točno je da sud koji je uputio zahtjev ne može odlučivati o valjanosti odluka nizozemskih tijela, koju u okviru nacionalnog prava države članice izvršenja (Nizozemska) trebaju utvrditi sami njezini sudovi.

29. Međutim, sud koji je uputio zahtjev nadležan je ocijeniti učinke odluka nizozemskih tijela na belgijsko pravo pri izvršenju EUN-a koji su izdala belgijska tijela. Polazeći od valjanosti tih odluka, koju treba podrazumijevati zbog načela uzajamnog povjerenja, ponavljam, sud koji je uputio zahtjev može odvagnuti posljedice za njegovo nacionalno pravo.

30. Osoba protiv koje belgijski sudovi vode kazneni progon ima pravo, na temelju članka 27. Okvirne odluke, „da ju se kazneno progoni, da joj se izrekne presuda ili oduzme sloboda samo zbog kaznenog djela zbog kojega je ona predana”, uz iznimke predviđene tom odredbom⁷.

31. Polazeći od te pretpostavke, AZ-u se u Belgiji ne može izreći presuda ili oduzeti sloboda zbog kaznenih djela koja se razlikuju od onih utvrđenih u (prvom) EUN-u koji je izvršio Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu), osim ako nizozemska tijela pristanu na proširenje navedeno u (drugom) EUN-u koji su izdala belgijska tijela.

32. Kao nositelj tog prava priznatog Okvirnom odlukom, AZ može se pozvati na to pravo pred belgijskim sudovima koji su nadležni pokrenuti kazneni postupak protiv njega, izreći mu presudu ili oduzeti slobodu. Stoga se u svoju korist može pozvati na učinke koje na belgijsko pravo može imati eventualna nepravilnost odluke države izvršenja kojom je dan pristanak na proširenje kaznenih djela iz EUN-a.

33. Očito je da bi AZ odluku mogao pobijati pred nizozemskim tijelima koja su dala sporni pristanak⁸ te su, stoga, u situaciji da ga ponište na izvoru. Međutim, s obzirom na to da je AZ već predan belgijskim tijelima, obvezivanje na to da pristanak pobija pred sudom države članice izvršenja (Nizozemskom), koju je već napustio, moglo bi mu otežati ostvarivanje njegova prava na djelotvornu sudsku zaštitu i dovesti do produljenja kaznenog postupka.

34. Belgijski sudovi, bez potrebe za ocjenom valjanosti pristanka koji su dala nizozemska tijela, mogu ga ocijeniti sa stajališta prava Unije, u slučaju dvojbe, uz suradnju Suda. Drugim riječima, mogu analizirati aspekte tog pristanka koji su uvjetovani isključivo Okvirnom odlukom.

35. Konkretno, i za potrebe ovog predmeta, sud koji je uputio zahtjev može provjeriti je li pristanak dalo „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 2. i članka 27. Okvirne odluke, s obzirom na to da je taj pojam (kao što ću to u nastavku iznijeti) autonomni pojam prava Unije.

36. Ako je rezultat te provjere suprotan tomu da se nizozemskom državnim odvjetniku prizna mogućnost djelovanja u svojstvu pravosudnog tijela izvršenja, u skladu s člankom 6. stavkom 2. i člankom 27. Okvirne odluke, sud koji je uputio zahtjev može izvesti odgovarajuće posljedice u okviru belgijskog prava.

37. Ukratko, s obzirom na raspravu može li se nizozemsko tijelo koje je, na zahtjev belgijskih tijela, dalo pristanak kvalificirati kao „pravosudno” tijelo, u kontekstu EUN-a i u skladu s pravom Unije, smatram da je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

⁷ Presuda od 1. prosinca 2008., *Leymann i Pustovarov* (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669; u daljnjem tekstu: presuda *Leymann i Pustovarov*, t. 44.)

⁸ Upotrebom pojma „pristanak” uobičajeno upućujem na pristanak koji tijelo države izvršenja daje, na temelju članka 27. Okvirne odluke, kako bi se već predanu osobu kazneno progono, kako bi joj se izrekla presuda ili oduzela sloboda zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije njezine predaje, a razlikuje se od onog zbog kojega je predana.

B. Meritum

1. Autonomni pojam „pravosudno tijelo” (prvi dio prethodnog pitanja)

38. Osim mađarske vlade koja se u tom pogledu nije izričito očitovala, stranke koje su sudjelovale u prethodnom postupku slažu se da je izraz „pravosudno tijelo” iz članka 6. stavka 2. Okvirne odluke autonomni pojam prava Unije.

39. Potpuno se slažem s tom tvrdnjom. Iako je Sud dosad odlučivao o tom pojmu u smislu stavka 1. članka 6. Okvirne odluke (tijelo koje izdaje uhidbeni nalog), smatram da se njegovi argumenti mogu ekstrapolirati na tumačenje stavka 2. navedenog članka (tijelo izvršenja).

40. U skladu sa sudskom praksom Suda, iako države članice, u skladu s načelom postupovne autonomije, mogu u skladu sa svojim nacionalnim pravom odrediti „pravosudno tijelo” nadležno za izdavanje EUN-a, nije na njima da ocijene smisao i doseg tog pojma jer ga „u cijeloj Uniji treba tumačiti autonomno i ujednačeno, pri čemu treba istodobno voditi računa o izričaju i kontekstu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke [...] te cilju koji se tom odlukom nastoji postići”⁹.

41. Isti razlozi prevladavaju u pogledu pojma „pravosudno tijelo” nadležno za izvršenje EUN-a, a time i, u smislu članka 27. stavka 3. točke (g) i članka 27. stavka 4. Okvirne odluke, za davanje pristanka na koji se potonje odredbe odnose.

42. Stoga na prvi dio prethodnog pitanja treba odgovoriti potvrdno, što otvara mogućnost za analizu preostalih dijelova koje ću razmotriti zajedno.

2. Državno odvjetništvo kao tijelo izvršenja u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke

a) Državno odvjetništvo kao pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog: sudska praksa Suda

43. Sud je već utvrdio uvjete koje treba ispuniti pravosudno tijelo ovlašteno za izdavanje EUN-a. Ti uvjeti proizlaze iz tumačenja koje se temelji na trima čimbenicima: (a) izričaju članka 6. stavka 1. Okvirne odluke; (b) kontekstu navedene odredbe i (c) cilju koji se samom Okvirnom odlukom nastoji postići¹⁰.

44. Na temelju prethodno navedenog, Sud je presudio da se izrazom „pravosudno tijelo” „ne određuju samo suci ili sudovi države članice, već se njime, u širem smislu, mogu obuhvatiti tijela kojima je uloga sudjelovati u sudovanju u predmetnom pravnom poretku”¹¹.

45. Kako bi pojasnio koja se tijela, među tijelima koja sudjeluju u sudovanju, mogu smatrati „pravosudnim tijelima”, Sud je uzeo u obzir činjenicu da je Okvirna odluka „instrument pravosudne suradnje u kaznenim stvarima koji se odnosi na uzajamno priznavanje ne samo pravomoćnih odluka kaznenih sudova nego, općenitije, odluka pravosudnih tijela država članica u okviru kaznenog postupka, uključujući dio tog postupka koji se odnosi na kazneni progon”¹².

9 Presuda Državni odvjetnici u Lyonu i Toursu, t. 51. i navedena sudska praksa

10 Vidjeti, među ostalim, presudu od 27. svibnja 2019., PF (Glavni državni odvjetnik Litve) (C-509/18, EU:C:2019:457; u daljnjem tekstu: presuda Glavni državni odvjetnik Litve, t. 28.).

11 Presuda od 10. studenoga 2016., Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858; u daljnjem tekstu: presuda Poltorak, t. 33.)

12 Presuda od 27. svibnja 2019., OG i PI (Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu), (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456; u daljnjem tekstu: presuda Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu, t. 52.); moje isticanje

46. Konkretno, u nastavku navodi da „[š]iroko tumačen pojam ‚postupak‘ može obuhvatiti cjelokupan kazneni postupak, odnosno fazu koja prethodi kaznenom postupku, sam kazneni postupak i fazu izvršenja pravomoćne odluke kaznenog suda donesene protiv osobe koja je proglašena krivom za kazneno djelo”¹³.

47. Budući da je EUN instrument pravosudne suradnje, može se izdati u kaznenim postupcima, u njihovu širem smislu; kao i u postupcima u okviru kojih su državna odvjetništva „zadužena za uspostavu uvjeta nužnih za obavljanje sudbene vlasti kaznenih sudova”¹⁴.

48. Pojam „pravosudno tijelo”, u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke, stoga u načelu obuhvaća državno odvjetništvo.

49. Međutim, s obzirom na to da su uzajamno povjerenje i uzajamno priznavanje ključni za sustav Okvirne odluke¹⁵, „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog mora pravosudnom tijelu izvršenja moći pružiti osiguranje da, s obzirom na jamstva pravnog poretka države članice izdavanja, u izvršavanju svojih dužnosti povezanih s izdavanjem europskog uhidbenog naloga postupa neovisno”¹⁶.

50. Stoga se državno odvjetništvo može kvalificirati kao „pravosudno tijelo” u svrhu izdavanja EUN-a ako ima strukturu kojom mu se jamči neovisnost, iako potonja neovisnost, prema mišljenju Suda, ne mora biti istovjetna *sudskoj neovisnosti*.

51. S tog stajališta, dovoljno je „postojanje pravila koja se odnose na pravni položaj i ustrojstvo, koja mogu jamčiti da pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u okviru donošenja odluke o izdavanju takvog uhidbenog naloga nije izloženo nikakvom riziku podređenosti, osobito, pojedinačnoj uputi izvršne vlasti”¹⁷.

52. Dvama prethodnim uvjetima, sudjelovanju u sudovanju i neovisnosti bez podređenosti pojedinačnim uputama izvršne vlasti, Sud dodaje treći uvjet koji se odnosi na postupak u kojem je državno odvjetništvo ovlašteno za izdavanje EUN-a: EUN koji izdaje državni odvjetnik podliježe sudskom preispitivanju¹⁸.

53. Ukratko, državno odvjetništvo koje sudjeluje u sudovanju smatra se „pravosudnim tijelom koje izdaje uhidbeni nalog” samo ako ima organizacijsku strukturu kojom se isključuje mogućnost da prima pojedinačne upute izvršne vlasti. U slučaju da je tako, ovlašteno je za izdavanje EUN-a, pod uvjetom da se njegova odluka može pobijati pred sudom¹⁹.

¹³ *Ibidem*, t. 54.

¹⁴ *Ibidem*, t. 62.

¹⁵ Presuda od 10. studenoga 2016., Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861; u daljnjem tekstu: presuda Kovalkovas, t. 27.): uzajamno povjerenje i uzajamno priznavanje „omogućavaju stvaranje i održavanje prostora bez unutarnjih granica. Točnije, načelo uzajamnog povjerenja svakoj od tih država nalaže, osobito u pogledu područja slobode, sigurnosti i pravde, da smatra, osim u iznimnim okolnostima, da sve ostale države članice poštuju pravo Unije i konkretno temeljna prava priznata tim pravom”.

¹⁶ Presuda Državno odvjetništva u Lübecku i Zwickauu, t. 74.; moje isticanje

¹⁷ *Ibidem*, t. 74.

¹⁸ Taj zahtjev „nije jedna od pretpostavki koje valja ispuniti kako bi se to tijelo moglo smatrati pravosudnim tijelom koje izdaje uhidbeni nalog, u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke [...] [te se] ne odnosi [...] na pravila o pravnom položaju i ustrojstvu tog tijela, nego na postupak izdavanja takvog naloga”. Presuda Državni odvjetnici u Lyonu i Toursu, t. 48.

¹⁹ To vrijedi isključivo za izdavanje EUN-a u svrhu kaznenog progona. Ako je riječ o EUN-u u svrhu izvršenja kazne, Sud smatra da ne postoji potreba za tim da odluka državnog odvjetništva podliježe sudskom preispitivanju. Presuda od 12. prosinca 2019., Openbaar Ministerie (Državni odvjetnik pri Sudu u Bruxellesu) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079; u daljnjem tekstu: presuda Državni odvjetnik pri Sudu u Bruxellesu, t. 39.).

b) *Primjena te sudske prakse na državno odvjetništvo kao tijelo izvršenja EUN-a*

54. Mogu li se dosad opisani uvjeti, koji se odnose na njegovu prirodu tijela koje izdaje uhiđbeni nalog, primijeniti i na državno odvjetništvo kako bi ga se kvalificiralo kao „pravosudno tijelo izvršenja” EUN-a?

55. Dok AZ, njemačka i španjolska vlada na to pitanje odgovaraju potvrdno, nizozemska vlada zagovara manje strogu primjenu zahtjeva neovisnosti i podvrgavanja sudskom nadzoru.

56. Podsjećam da, u skladu s odlukom kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku:

- AZ je predan na temelju odluke Rechtbanka Amsterdam (Sud u Amsterdamu), koji je djelovao u svojstvu „pravosudnog tijela izvršenja” iz članka 6. stavka 2. Okvirne odluke.
- Suprotno tomu, pristanak iz članka 27. Okvirne odluke dao je državni odvjetnik, također u Amsterdamu, čija je prikladnost u tu svrhu sporna u predmetnom postupku.

57. Na temelju tih činjenica, sud koji je uputio zahtjev konkretno pita može li nizozemsko državno odvjetništvo izvršiti EUN, odnosno djelovati kao „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke.

58. Međutim, to je pitanje logično polazeći od pretpostavke da je „pravosudno tijelo koje daje pristanak” (članak 27. Okvirne odluke) istovjetno „pravosudnom tijelu izvršenja” (članak 6. stavak 2. Okvirne odluke). Upravo sam naveo da je, u ovom slučaju, nizozemski sud naložio izvršenje EUN-a, dok je nizozemsko državno odvjetništvo kasnije samo dalo pristanak koji su belgijska tijela zahtijevala radi proširenja kaznenih djela koja se AZ-u stavljaju na teret.

59. Ovdje stoga nije važno je li nizozemsko državno odvjetništvo u teoriji imalo status „pravosudnog tijela izvršenja”, nego je li moglo, u skladu s člankom 27. stavkom 3. točkom (g) Okvirne odluke, dati pristanak na to proširenje kažnjivih kaznenih djela.

60. Doslovno tumačenje članka 27. stavka 3. točke (g) Okvirne odluke ide u prilog tome da *pristanak može dati* samo tijelo koje je *izvršilo* EUN. Pristanak na koji zakonodavac upućuje u toj odredbi upravo može dati „pravosudno tijelo izvršenja, koje je predalo traženu osobu”. Budući da je tekst jasan, smatram da daljnja rasprava nije potrebna.

61. Stoga se člankom 27. Okvirne odluke isključuje da državni odvjetnik, u okolnostima ovog slučaja, može dati pristanak na proširenje kaznenih djela koja su dovela do predaje AZ-a. Na temelju te odredbe, pristanak je trebalo dati nizozemsko tijelo izvršenja (u ovom slučaju Rechtbank Amsterdam (Sud u Amsterdamu)) koje je tu osobu već predalo belgijskim tijelima.

62. Ako je tako, pitanje suda koji je uputio zahtjev prestaje biti povezano s konkretnim okolnostima spora. Neovisno o teoretskom statusu državnog odvjetništva kao pravosudnog tijela izvršenja, s obzirom na to da je u ovom slučaju traženu osobu predao nizozemski sud, državni odvjetnik u Amsterdamu nije mogao dati pristanak na koji se upućuje u članku 27. stavku 3. točki (g) Okvirne odluke.

63. Suprotno tomu, državno odvjetništvo zagovara da, ako se članak 27. stavak 3. točka (g) Okvirne odluke ne tumači doslovno, postupovna autonomija državama člancima omogućuje da „pravosudno tijelo” koje nije tijelo izvršenja kvalificiraju kao „pravosudno tijelo koje daje pristanak”.

64. Smatram da navedena odredba nije u skladu s tim tumačenjem. Štoviše, isključuje ga.

65. Naravno, države članice slobodno mogu zakonom odrediti pravosudno tijelo koje je nadležno za izvršenje EUN-a. Međutim, nakon što se to pitanje riješi, veza (utvrđena člankom 27. stavkom 3. točkom (g) Okvirne odluke) između tog tijela i tijela koje daje pristanak na proširenje EUN-a ne može se prekinuti pozivajući se na načelo postupovne autonomije.

66. Okvirnom odlukom između dvaju tijela uspostavlja se odnos istovjetnosti, koji nije dostupan nacionalnim zakonodavcima. Njihova se autonomija iscrpljuje imenovanjem pravosudnog tijela izvršenja, ali ne proširuje se u mjeri u kojoj bi se iz primjene izuzelo pravilo uvedeno Okvirnom odlukom (tijelo izvršenja treba biti tijelo koje daje pristanak).

67. Osim toga, taj odnos istovjetnosti opravdan je razumnim razlozima:

- S jedne strane, tijelo koje je već izvršilo EUN u najboljem je položaju da ocijeni prikladnost njegova proširenja, uzimajući u obzir da je imalo priliku upoznati se s njegovim pojedinostima.
- S druge strane, ako se tijelo koje daje pristanak razlikuje od tijela koje je već izvršilo EUN, za donošenje odluke o njemu potrebno je vrijeme koje potonjem tijelu, koje je već poznato s predmetom, nije potrebno. Takvo odlaganje vjerojatno znači produljenje postupka proširenja i, isto tako, produljenje pravnog položaja predane osobe koji je po definiciji nepravedan s gledišta stvarnog ostvarivanja prava²⁰.

68. Konačno, iako se ne slažem s pretpostavkom od koje polazi državno odvjetništvo, podredno ću ispitati njegovu tvrdnju, a započet ću s uvjetima koje bi ono trebalo ispuniti za izvršenje EUN-a. U nastavku ću razmotriti uvjete koje bi ono trebalo ispuniti za davanje pristanka na proširenje kaznenih djela navedenih u već izvršenom EUN-u.

c) Uvjeti potrebni za izvršenje EUN-a i status državnog odvjetništva u Nizozemskoj

69. Smatram da se sva tri prethodno navedena uvjeta, kako bi državno odvjetništvo moglo izdati EUN (odnosno sudjelovanje u sudovanju, neovisnost i mogućnost sudskog preispitivanja)²¹, mogu prenijeti na izvršenje EUN-a.

70. Podsjećam da, prema mišljenju Suda, „[k]ad je riječ o mjeri poput izdavanja [EUN-a], kojom se može ugroziti pravo na slobodu osobe o kojoj je riječ, priznato člankom 6. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, ta zaštita podrazumijeva donošenje odluke koja ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite, u najmanju ruku na jednoj od dviju razina te zaštite”²².

71. Isti se kriterij mora primjenjivati na izvršenje EUN-a jer se njime dotična osoba također može lišiti prava na osobnu slobodu. Naravno, to je slučaj kad izvršenje posredno dovede do kazne zatvora, nakon postupka provedenog protiv predane osobe. Međutim, to je također slučaj, čak i prije, zbog (privremenog) oduzimanja slobode koje može naložiti pravosudno tijelo izvršenja, dok odlučuje o predaji, u skladu s člankom 12. Okvirne odluke.

20 Sud je u presudi od 9. listopada 2019., NJ (Državno odvjetništvo u Beču) (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849), priznao da sud „potvrđuje” EUN koji je izdalo državno odvjetništvo ovisno o izvršnoj vlasti. Međutim, to ne znači da države članice nadležnost za izdavanje EUN-a mogu *podijeliti* između dva tijela. To naprosto znači da tijelo koje izdaje EUN može biti samo tijelo koje je „potvrdilo” odluku državnog odvjetništva. U istom smislu, države članice mogu sudjelovati u postupku davanja pristanka iz članka 27. Okvirne odluke tijelu koje se razlikuje od tijela koje je izvršilo EUN, ali potonje tijelo treba biti ono koje formalno daje pristanak.

21 Vidjeti točke 43. do 53. ovog mišljenja.

22 Presuda Državnog odvjetništva u Lübecku i Zwickauu, t. 68.

72. Za razliku od onoga što je slučaj s izdavanjem EUN-a, sudska zaštita osobe na koju se odnosi njegovo izvršenje ne dijeli se na dvije razine: u postupku izvršenja EUN-a nedostaje ekvivalent postupka za donošenje nacionalnog uhidbenog naloga²³. Međutim, na jedinoj postojećoj razini, odnosno na razini odluke o izvršenju, treba poštovati jamstvo prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

73. Stoga „pravosudno tijelo izvršenja”, u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke, treba moći tu dužnost izvršavati objektivno i neovisno. Baš kao i kod pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog, ovlast donošenja odluke pravosudnog tijela izvršenja ne smije biti izložena „riziku vanjskih naloga ili uputa, osobito onih izvršne vlasti, odnosno ne smije postojati nikakva dvojba oko toga je li za odluku o [izvršenju EUN-a] nadležno to tijelo ili, u konačnici, ta izvršna vlast”²⁴.

74. Iz prethodno navedenog proizlazi da je državno odvjetništvo ovlašteno za izvršenje EUN-a u skladu s pravom Unije samo ako ne može primiti naloge ili upute izvršne vlasti. To nije bio slučaj u Nizozemskoj u vrijeme nastanka činjenica u ovom sporu jer je nizozemsko državno odvjetništvo, u skladu s člankom 127. Wet RO-a, moglo primiti pojedinačne upute izvršne vlasti.

75. U ovoj fazi stoga ne treba provjeravati, osim toga, predviđa li se u postupku izvršenja EUN-a na teret nizozemskog državnog odvjetništva pravni lijek koji je istovjetan pravnom lijeku koji Sud zahtijeva za EUN-ove koje bi ta institucija, kad bi bila neovisna o izvršnoj vlasti, mogla izdavati²⁵.

76. U tom slučaju, isti zahtjev prenio bi se na EUN koji izvršava državno odvjetništvo. Cilj je pravnog lijeka podnesenog sudu protiv njegovih odluka također „osigurati da [...] provjera pretpostavki za [izvršenje EUN-a] [...] ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite”²⁶.

d) Uvjeti kako bi nizozemsko državno odvjetništvo moglo dati pristanak na proširenje kaznenih djela navedenih u već izvršenom EUN-u

77. Što se tiče pristanka iz članka 27. stavka 3. točke (g) Okvirne odluke, smatram da se trebaju primjenjivati isti uvjeti koji se primjenjuju na izvršenje EUN-a, pri čemu nizozemsko državno odvjetništvo ne ispunjava drugi uvjet (potpuna neovisnost o izvršnoj vlasti).

78. Stoga nizozemsko državno odvjetništvo niti ne bi moglo dati taj pristanak, a da se pritom zahtjev neovisnosti ne može relativizirati zvan onoga što već proizlazi iz sudske prakse Suda u odnosu na članak 6. stavak 1. Okvirne odluke²⁷.

79. Zahtjev koji se odnosi na pravni lijek ne može se zanemariti ni kad pristanak daje državno odvjetništvo sa statusom neovisnosti o izvršnoj vlasti.

80. Naime, zahtjevom podnesenim pravosudnom tijelu izvršenja kako bi ono pristalo na to da se protiv već predane osobe pokrene kazneni postupak, da joj se izrekne presuda ili oduzme sloboda zbog kaznenog djela koje se razlikuje od onog navedenog u EUN-u zbog kojeg je predana, pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog, s materijalnog stajališta, izdaje *novi* EUN.

23 Presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, t. 55. do 57.). Strogo gledajući, moglo bi se smatrati da postupak izvršenja EUN-a podrazumijeva zaštitu na tri razine: dvije razine u postupku izdavanja EUN-a i razinu u postupku izvršenja.

24 Presuda Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickau, t. 73.

25 Presuda Državni odvjetnici u Lyonu i Toursu, t. 62.: „kad je na temelju prava države članice izdavanja nadležnost za izdavanje [EUN-a] dodijeljena tijelu koje, iako sudjeluje u sudovanju u toj državi članici, samo nije sud, u odnosu na odluku o izdavanju takvog [EUN-a] i, osobito, njezinu proporcionalnost u toj državi članici mora biti dopušten pravni lijek, koji u potpunosti ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite”.

26 *Ibidem*, t. 63.

27 U suprotnom bi se iskrivio model Okvirne odluke kao sustav predaje između pravosudnih tijela bez sudjelovanja, osim u strogo instrumentalnom i upravnom smislu, vladinog tijela (presuda od 28. lipnja 2012. West, (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, t. 54.)).

81. Taj se pristanak traži u pogledu „drugog kaznenog djela” (odnosno kaznenog djela koje iz nekog razloga nije uzeto u obzir u EUN-u koji je doveo do predaje tražene osobe), zbog čega ga se može dati samo provedbom postupka koji odgovara postupku koji je doveo do izvršenja tog EUN-a.

82. U tim okolnostima, pristanak se zapravo daje radi (materijalnog) proširenja²⁸ kaznenih djela koja se toj osobi stavljaju na teret. Stoga je logično da državno odvjetništvo, kako bi dalo pristanak, treba ispuniti iste zahtjeve koje je trebalo poštovati u pogledu prvotnog EUN-a, uključujući mogućnost pobijanja njegove odluke²⁹.

83. Ukratko, iako nizozemsko državno odvjetništvo sudjeluje u sudovanju i iako se njegove odluke mogu podvrgnuti eventualnom sudskom preispitivanju, činjenica da je izloženo riziku podređenosti nalozima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti podrazumijeva da ga se ne može kvalificirati kao „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke te da ono ne može dati pristanak na koji se odnosi članak 27. stavak 3. točka (g).

3. Pravo na saslušanje u postupku davanja pristanka predviđenom člankom 27. stavkom 3. točkom (g) Okvirne odluke

84. Zbog odgovora koji predlažem na prethodna pitanja nije potrebno odgovoriti na ovo pitanje. Međutim, radi iscrpnosti, očitovat ću se i o posljednjem problemu koji je naveo sud koji je uputio zahtjev.

85. Prema mišljenju državnog odvjetništva i nizozemske vlade, Okvirnom odlukom već predanoj osobi ne priznaje se pravo na saslušanje pred tijelom izvršenja prije nego što donese odluku o tome hoće li dati pristanak na proširenje kaznenih djela za koja joj se može suditi.

86. Člankom 14. Okvirne odluke predviđa se pravo na saslušanje „osob[e] [koja] ne pristaje na predaju”, u čiju se svrhu člankom 19. određuje saslušanje. S druge strane, ništa se ne navodi o suglasnosti već predane osobe u pogledu zahtjeva za proširenje kaznenih djela. Budući da se taj zahtjev podnosi pravosudnom tijelu izvršenja, moglo bi se smatrati da se zahtjeva samo pristanak tog tijela.

87. Prema mojem mišljenju, činjenica da se u Okvirnoj odluci u tom pogledu ništa ne navodi ne može predanu osobu lišiti prava na saslušanje (koje je dio prava na obranu, svojstvenog pravu na djelotvornu sudsku zaštitu) prije proširenja kaznenih djela navedenih u prvotnom EUN-u.

88. U slučaju da ga se prihvati, to proširenje može značiti da se protiv dotične osobe može voditi kazneni progon, da joj se može izreći presuda ili oduzeti sloboda zbog kaznenog djela koje se razlikuje od onog za koje je u prošlosti mogla iznijeti obranu. Stoga razgraničenje kaznenih djela zbog kojih ta osoba na kraju može biti osuđena itekako ovisi o rješavanju spora u pogledu tih pitanja, zbog čega se ističe neizostavna priroda njezina prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

89. Ne vidim zbog čega bi se to pravo na obranu moglo poništiti u drugom postupku, čije posljedice, ponavljam, mogu biti jednako nepovoljne ili nepovoljnije od posljedica prvog postupka (koji je doveo do prvotnog EUN-a).

²⁸ Taj zahtjev ne treba miješati s onim kojim se omogućuje uvođenje isključivo opisnih ili sporadičnih promjena u činjenice opisane u već izvršenom EUN-u. Sud dopušta izmjene kojima se ne mijenja priroda prvotnog kaznenog djela i koje ne sadržavaju nijedan razlog za neizvršenje (presuda Leymann i Pustovarov, t. 57.).

²⁹ Nizozemska vlada tvrdila je da taj pravni lijek postoji u nacionalnom pravu, iako ga AZ nije iskoristio.

90. Poštovanje prava na obranu u postupku proširenja kaznenih djela može imati jedan od sljedećih oblika:

- Kao što to zagovara njemačka vlada, saslušanje se provodi u postupku iz članka 27. Okvirne odluke.
- Već predanoj osobi omogućuje se da se usprotivi tom proširenju pred tijelom koje izdaje uhidbeni nalog, kao prethodni postupak kako bi potonje tijelo uputilo zahtjev tijelu izvršenja.

C. Vremensko ograničenje učinaka presude Suda

91. Državno odvjetništvo zahtijevalo je da, ako Sud ocijeni da ga se ne može smatrati „pravosudnim tijelom” u smislu članka 6. stavka 2. Okvirne odluke, presuda kojom se zaključuje predmetni prethodni postupak nema neposredne učinke.

92. Samo iznimno Sud može, primjenjujući opće načelo pravne sigurnosti svojstveno pravnom poretku Unije, biti doveden u situaciju da ograniči mogućnost da se zainteresirane osobe pozovu na odredbu koju je protumačio s ciljem dovođenja u pitanje pravnih odnosa ustanovljenih u dobroj vjeri. Kako bi se takvo ograničenje moglo uvesti, moraju postojati dobra vjera zainteresiranih osoba i opasnost od ozbiljnih poremećaja³⁰.

93. Dobru vjeru nizozemskih tijela treba uzeti kao činjenicu jer su svoje propise bez odgode uskladila sa sudskom praksom Suda u pogledu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke. Međutim, to ne vrijedi za opasnost od ozbiljnih poremećaja: neposredna primjena tumačenja članka 6. stavka 2. Okvirne odluke, koje se ovdje predlaže, ne mora dovesti do tih poremećaja koje državno odvjetništvo, uostalom, nije ni točno utvrdilo.

V. Zaključak

94. S obzirom na sve prethodno navedeno, predlažem Sudu da Hofu van beroep te Brussel (Žalbeni sud u Bruxellesu, Belgija) odgovori na sljedeći način:

„Članak 6. stavak 2. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da pojam ‚pravosudno tijelo izvršenja’, kao autonomni pojam prava Unije, ne obuhvaća državno odvjetništvo države članice koje je izravno ili neizravno izloženo riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti.

Članak 27. stavak 3. točku (g) i članak 27. stavak 4. Okvirne odluke 2002/584/PUP treba tumačiti na način da državno odvjetništvo države članice koje je izravno ili neizravno izloženo riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti ne može dati pristanak na koji se ta odredba odnosi.”

³⁰ Presuda Kovalkovas, t. 52. i navedena sudska praksa